

κουφός

Πέμπτη, 6 Σεπτεμβρίου 2012

5:33 μμ

ΚΟΥΦΟΣ ἢ Κούφιος, κοῖλος, κενός (vide)· Κουφόν. καρύδιον, ἀμύγδαλον, καὶ τὰ παρόμοια. 2) μάταιος μωρός, Κούφια λόγια, πράγματα. Τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει τὸ Κοῦφος τῶν παλαιῶν, ὁ ἐλαφρὸς, καὶ Κουφίζω τὸ ἐλαφρύνω, τὰ ὅποια, ὡς παρετηρήθη καὶ ἀπὸ ἄλλους, ἐσχηματίσθησαν Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ Κόφης καὶ Κοφίζω (καθὼς ἔλεγον καὶ οὔρος καὶ οὐρίζω ἀντὶ τοῦ ὄρος καὶ ὀρίζω); διότι τὰ κενά, ἢ κοῖλα, εἶναι καὶ ἐλαφρά. Τὸ μαρτυροῦν ἀκόμη καὶ τὰ ἀνωτέρω συγγενῆ Κόφα, καὶ Κούφα, ἀγγελία κοῖλα. Ἐγνώρισε τὴν συγγένειαν τῶν ὀνομάτων καὶ ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 534) « Κόφινος... παρὰ τὸ Κοῦφον, ὃ σημαίνει τὸ » βαθὺ καὶ κοῖλον χώρημα. »

βλ.9359.208-9[336-7]

ΚΟΥΦΟΣ, ὁ βλαμμένος τὴν ἀκοήν· ἀπὸ τὸ ἐλληνικὸν Κωφός (surd), τὸ ὅποιον πρὸ τῆς εὐρέσεως τοῦ ὦ ἐγράφετο ἀναμφιβόλως Κόφος ἢ Κοφός, ἤγουν εἶναι τῆς αὐτῆς γενεᾶς λέξεις μὲ τὴν Κούφαν, τὸ σκεῦος, καὶ μὲ τὸ Κοῦφον, τὸ κενόν. Ὁ Ὀμηρος εἶπε (Ἰλιάδ. λ', 390) « Κωφὸν βέλος » τὸ κενόν καὶ μάταιον. Καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Τυρ. 290) ὠνόμασε « Κωφὰ ἔπη » τὰ ὅποια λέγομεν ἡμεῖς Κούφια λόγια, ἤγουν μάταια λόγια.

Screen clipping taken: 6/9/2012 5:37 μμ

ΚΟΥΦΟΣ (τὸ). Ζ. Τίτια. Σήμερον τὸ ὀνομάζομεν Κουφάριον (cavité du corps, coffre), τῆς αὐτῆς ἀρχῆς καὶ τὰ ἀνωτέρω; ἐπειδὴ, διὰ τὴν κοιλότητά του, ἀναλογεῖ μὲ τὴν Κούφαν, Κόφαν ἢ Κοφίνιον.

βλ.9359.209[337]